

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita P. Iacobi Laynis Secundi Societatis Iesv Generalis
Alphonsi item Salmeronis Vnius in primis decem Socijs**

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniae Agrippinae, 1604**

In Africani belli expeditionem proficiscitur. Cap. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11740

ligiosorum hodie familijs solet, chororum simul frequentarent : silentium statis horis tenerent, claustrisque, ut antea, includerentur : denique ut sacramentorum usum, quod praesens est vitiorum remedium, repeterent. Obtinuit, licet aegre, quod ad eam diem nemo. Eam enim sanctitatis LAYNIS opinionem Virgines imhiberant, quod sacris operantis capiti columbam insidere visam, liquido pleræq; affirmarent : Spiritus diuini dona significari pie interpretata. Cardinalis quoque res, familiamq; modeste constituit, legesq; dictauit, quas & accurate seruari Princeps ille iussit : De pauperibus alendis in Sicilia aere suo, de virginibus in matrimonio collocandis, de pupillis educandis, deq; omni adeo Oppidi, & Cœnobij administratione egit.

In Africani belli expeditionem proficiscitur.

CAP. VI.

ANnus agebatur illius seculi 1550. Alii quinquagesimus, cum in Mauri-

Mauritaniæ eam oram, quæ Africa minor olim est habita, traiecit, suscepta iam à Cæsarianis expeditione in eius Prouinciæ urbem, quam Africam nonnulli appellant, Aphrodisij vero nomine, (Fani cognomentum Ptolemæus attribuit) vocat Christophorus Stella, qui Africanum illud bellum litteris mandauit. Mauris incolis Mahadian dictam hodie putant. Ceterum Dragutius, nobilis pirata, & prædo myoparonibus infestum mare habens, ex insidijs eam urbem ceperat, Ceco regulo armis pulso. Hinc regnorum Siciliæ, & Neapolis oram maritimam incursionibus vexare. Non tulit Carolus Cæsar, qui à prædonibus purgare mare, quod vt in medias infusum terras mediterraneum vulgo nominant, cupiebat: ratus loco illo, latrocinijs & excursionibus idoneo, pellendum Dragutium: classe itaque exercituq; comparato bellum adornat. Ei bello, qui terrestri itinere copijs præesset, dux creatus Ioannes Vega, qui Siciliam per id tempus cum Proregis imperio tenebat: classi vero

triremi-

eriremibus, socijsq; naualibus præfectus Andreas Auria est. Vega, qua erat pietate, existimans quod res erat, victoriam nõ tam armis, quam Dei ope parari, exercitumq; in officio continendum, ne quid in Deum committeret; LAYNEM deligit, qui & animorum, & ægrotorum curam gereret, & milites assidue hortando in officio contineret. Sic fore vt parentiores, & ad profligandos hostes aptiores milites haberet: nec fefellit opinio, vt euentus, victoriaq; ostendit. In Africam classe appulsa, exlensioneq; facta, timidis animos addens crucem dextra gestans LAYNES Deo fidere iubet. Christianæ ad hæc militiæ, & barbaræ discrimen ostendens, huiusmodi orationem habuit.

Meminisse, milites, vos decet, quantum nostra ab hostilibus, arma differant. Illi præda, inanisq; gloria studio, & ampliandi Imperij cupiditate dimicant, nos vero vnus Christi tantum amore, arma induimus, periculis caput obijcere parati, vitam etiam sanguinemq; profundere
pro aru

pro aris ac focis volumus: & quanquam viribus manuq; res magna geruntur: non his tamen, sed Dei vnus praesidio, à quo victoria dimanat, fidendum censeo. Pugnandum quidem, non inficior, & vero strenue: viuendum tamen in castris pie, ac Christianè. Nefas alioqui fuerit, armis hostem laceffere, peccatis vero cum Deo bellum gerere. Recte itaque factis, & pietate cum fortitudine coniuncta propitium Deum reddamus. Quare non tam præda vobis, spolia, & manubiæ, vt Barbaræ illa gentes solent, exoptanda; quam Dei gloria ante oculos ponenda: vt Reipub. pax, communisq; ciuium salus armis nostris quasita esse videatur.

His dictis in Nosocomio ægrotorum ministerio, quorum magna in diuturna obsidione vis erat, se comparauit. His cibum, potumq;e, pharmaca etiam manu porrigere: vngere ipse corpora, venam arteriamq;e tangere, & præcordia palpando tentare, confitentibus aures libenter dare,

dare, languentes consolari, animam agentibus præsto esse, terræ denique vita functos mandare; nulum ut pietatis officium, quo vocaretur prætermitteret. Cavit diligenter ne, ut in tam confusa hominum multitudine solet, mortuorum vestes, bonaque furto superfites auerterent. Ditiores quoque, qui in tentorijs, & sub pellibus ægri iacerent, non contempsit, si qui forte operam eius flagitarent: ut si corporum medicina parata esset, animo principi hominis parti remedium ne deesset. Centuriones, & Tribunos militares, qui arcana apud illum confitendo deponerent, concordi ut in castris animo agerent prouidit: Sublatis ea gratia (qua nulla maior in aulis pestis) delatorum, curiosorumque calumnijs. Urbem iam oppugnaturis, peccatorum veniam, iubilium hodie appellant, à Iulio III, Pont. Maxim. missum L A Y N E S in castris promulgat: quidque factum opus sit, ut rite ante actæ vitæ errata expien-

expien-

xpientur, denunciat, siue victoria
 parta, siue morte obita, si quid accide-
 ret humanitus, æterna illa beatitudi-
 ne potiri velint. Verbis itaq; animos
 timidis addere, languentes immorta-
 litatis spe excitare, omnes deniq; cõ-
 firmare. Mox re feliciter à Cæsaria-
 nis gesta, vrbs expugnata, Mauris ere-
 pta, in Christianorũ ius, ditionemq;
 concessit, ante diem I V. Id. Septem.
 1550. anni 1550. In qua quidem expeditio-
 ne ad LAYNEM quod attinet, illud
 singulari Dei beneficio tribuendum;
 reliquis ad vnum omnibus, qui ægro-
 tis operam darent, in morbum lapsis,
 vnum illum cum socio sanum valen-
 temq; perpetuo ministrasse. Postridie
 vero Idus Septemb. qui dies S. Crucis
 exaltationi sacer est, Fanum vrbs,
 Mesquitam Mauri vocant, nostro ritu
 lustratum, & Ioanni Baptistæ conse-
 cratum; sacris operante LAYNE, & è
 suggestu concionãte; Victoriã is vt
 vni Deo, non viribus humanis acce-
 ptam referãt, hortatur. Militibus qui
 vrbs præsidio manebant, vt vitam
 Christiano milite dignam agant, ex-
 emploq;

emploq; suo Mauros ad Christi fidem
 pelliciant, suadet. Quibus rebus fa-
 ctum, vt omnibus carus acceptusque,
 tanquam cœlo delapsus videretur ob
 singulares animi dotes atq; virtutes:
 quas inter duæ potissimum, tanquam
 in illustri loco collocatæ, splendes-
 cere, & oculos præstinguere visæ. Al-
 tera in bonorum fortunæ despicien-
 tia, altera in animi celsitudine elu-
 xit: ea enim continentia in castris se-
 gessit, vt magnam sæpenumero vim
 pecuniæ oblatam ad victum, cultum-
 que corporis, constanter repudiarit:
 neque nosocomij sumptu, sed Præto-
 ris Ioannis Vegæ eleemosynis perpe-
 tuo victitarit. Postrema vrbis oppug-
 natione gregatim ad illum milites
 aduolant, condito in procinctu te-
 stamento, & allatis quæ in bonis ha-
 berent, apud illum deponunt. Siquid
 ipsis accideret, suo illis rebus arbitra-
 tu vtatur; vel quæ in scedula adscri-
 psissent seruari, rataq; haberi rogant.
 Miratus tantum sui apud illos fidem
 valere, magna pecuniæ vi credita,
 Deum supplex precatur, saluos, in-
 cola.

columnesque serualet milites Christianos, eos vero potissimum, qui fidem suam secuti omnia sibi credidissent. Voti mox compos LAYNES fuit. Parta enim victoria ancipiti Marte, & sanguine perfuso, nemo tamen eorum, qui fidem illi habuissent, vulnere accepto pugna excessit, nedum cæsus occubuit. Singulis itaque sua restituit, fidemque liberauit. Obseruatum à curiosis quantum eius preces apud Deum pro exercitus incolumitate valuerint: quanta eius fides abstinentiaque fuerit, qui nihil alienum appetisset. Et vero si verum fateri volumus, nihil æque in admirationem hominum religiosorum vulgus rapit, atque terrenarum rerum, quas omnes admirantur, despicientia. Nec vero minor hac continentia animi celsitudo fuit. Per tela enim, & ignes, glandesque machinis emissas intrepidus ibat, & securus: trepidantibus tamen fortibus etiam viris hostilibus sæpe armis patuit, illæsus tamen Dei præsidio euasit. Causam aliquando à socijs rogatus, respondit,

respondit, eam videri, quod animi gratia, aut spectandi cupiditate nunquam prodijisset, sed necessitate duntaxat, laborantibus ut opem ferret, periculis se obiecisset. Capta iam vrbe, praesidiisque firmata, cum Siciliam versus victrix classis traiceret, adeo foeda exorta tempestas est, ut qui hostes barbaros, ac prope innumerabiles non formidassent, procellam tamen naufragiumque metuerent.

L A Y N E S Prætoriam triremi cum Ioanne Vega vectus, animo excelso addicendum, ut metum alijs eriperet, surrexit. *Ecquid milites timetis? an abbreviata est manus Domini, ut saluare nequeat? qui capillos capitis in numero habet: cuius sine providentia ne folia quidem arboribus decidunt. Paveant impij, qui vitam hanc mortalem nimis amantes, animas, vna cum corporibus extinguere, nihilque esse à morte reliquum putant. Nos vero à Deo Optimo Maxim. edocti, aeternae beatitudinis spe subnixi, & laborum*
requietens

requietem expectantes, cur timeamus?
quis scit, an purgare mari delicta nostra
Deus cupit? Et forsitan insolentiores, non
illi, uti debetur, victoriae gloriam tribui-
mus Bene itaque sperare, constantiq; esse
omnes animo iubeo. His auditis primæ
vir nobilitatis, & Ioannis Vegæ ex-
ercitus Imperatoris agnatus. Recte,
inquit, tu quidem Pater, & vere mones.
Tibi quidem nefas est trepidare, quod
ita vixeris, ut recti conscientia & bea-
titudinis spe mortem minime formidan-
dam sentias: nos vero qui omnibus flagi-
tijs cooperti, in multis deliquimus om-
nes, & inferorum pœnas metuimus, hac
orta tempestate in ipsis pœne Orci fauci-
bus non trepidemus? Dei mox benigni-
tate in malaciam tempestas vertit,
mareque tranquillum nauigantibus
fuit, & Drepanum Siciliae promun-
torium classis tenuit, & in terram de-
silientes milites eam de L A Y N E exi-
stimationem induerant, ut nō defue-
rint qui tunicæ laciniam, tanquam
hominis vere pij, resectam, seruarint

In Tri-